

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 46, 2018

Nummer 46, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:10736](#) 11-12-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:5182](#) 11-12-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:5106](#) 04-12-2018

(erven van) werknemer/werkgeefster

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:10336](#) 27-11-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:9418](#) 18-10-2018

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:14444](#) 06-12-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:6044](#) 05-12-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:10456](#) 05-12-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:14178](#) 03-12-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:11505](#) 30-11-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:5937](#) 30-11-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:14084](#) 30-11-2018

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2018:295](#) 26-11-2018

Annotatie

[Aansprakelijkheid van de werkgever voor letsel tijdens bedrijfsuitjes via artikel 7:658 BW.](#)

mr. W. Oude Vrielink-Langhout

RECHTSPRAAK

De duim van appellante is bij een ongeval in een sluis deels afgescheurd. Het hof oordeelt dat de provincie niet aansprakelijk is voor de opstal. Het ongeluk heeft kunnen gebeuren door de specifieke plaatsing van de hand van appellante op de ladder en de ladder die op dat moment verschoof. De combinatie van deze twee gebeurtenissen is hoogst uitzonderlijk. De kans op het realiseren van het gevaar is zeer klein. De provincie had geen rekening hoeven houden met het verschuiven van de ladder. De provincie is niet aansprakelijk.

Appellante en haar echtgenoot hadden een boot gehuurd en zijn gaan varen. Op een bepaald punt voeren zij door een sluis. In de sluis aangekomen wilde appellante de boot vastmaken aan een bevestigingspunt op de wal. Zij greep daarbij een ladder vast, die zich verdiept ingebouwd in de sluis bevond. Op het moment dat zij de ladder vastgreep, is de ladder naar links verschoven en is de rechterduim van appellant deels afgescheurd. De sluis is eigendom van de provincie. Appellante vordert een verklaring voor recht dat de provincie aansprakelijk is voor de door haar geleden schade. Zij baseert haar vordering primair op opstalaansprakelijkheid, subsidiair op onrechtmatige daad. De rechtbank heeft de vordering in eerste aanleg afgewezen.

Het hof oordeelt als volgt. Het is onduidelijk waardoor de ladder is verschoven. De ladder is loodzwaar en kan dus niet door appellante zelf zijn verschoven. De boot waarop appellante zich bevond, kan de verschuiving ook niet veroorzaakt hebben, aangezien de boot nog niet aan de wal was vastgemaakt. Het ongeval levert, anders dan appellante betoogt, nog niet het vermoeden op dat de ladder gebrekkig is. De ladder was niet ongeschikt voor gebruik. Appellante heeft onvoldoende onderbouwd dat fixatie van de ladder verplicht is. Dat de ladders in andere sluizen wel gefixeerd zijn, maakt dit niet anders. Er is dan ook geen reden om appellante niet te belasten met de stelplicht en bewijslast van haar stellingen over de gebrekkigheid van de ladder in de sluis. Wanneer in aanmerking wordt genomen dat het zich bij appellante gerealiseerde gevaar alleen ontstaat wanneer iemand van de ladder gebruikmaakt – wat hooguit een aantal malen per dag zal voorkomen, steeds gedurende een

korte periode – én de ladder precies op dat moment verschuift – wat voor zover bekend nog maar eenmaal is gebeurd – ligt de conclusie voor de hand dat de combinatie van beide gebeurtenissen een hoogst uitzonderlijke gebeurtenis is. Er dient dan ook van te worden uitgegaan dat de kans op het zich realiseren van dit gevaar zeer klein is. Dat het gevaar zich toch heeft gerealiseerd, maakt dat niet anders. Naar het oordeel van het hof heeft appellante dan ook niet aannemelijk gemaakt dat rekening moest worden gehouden met de kans op het verschuiven van de ladder. De oorzaak van het verschuiven van de ladder kan buiten beschouwing worden gelaten. Het hof wijst de vordering af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:10736

Zaaknummer: 200.200.808/01

Rechters: H. de Hek, J.H. Kuiper en M.M.A. Wind

Advocaten: S.W. van Dijk en E. den Bos-van Berg

Wetsartikelen: 6:174 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Medische aansprakelijkheid. Patiënte stelt plastisch chirurg aansprakelijk na (onder meer) hals-/facelift. Zij stelt dat zij geen toestemming zou hebben gegeven voor de behandeling indien zij op de hoogte was geweest van de plaats van de incisie in de hals. De behandeling is lege artis uitgevoerd. Na eerder gehouden comparitie oordeelt het hof dat het causaal verband tussen gesteld ontbrekend informed consent en gestelde schade onvoldoende is onderbouwd. De vorderingen van appellante tot betaling van € 86.534,00 aan materiële schade en € 10.000 aan immateriële schade worden afgewezen. Vervolg op PS 2018-0706.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:5182

Zaaknummer: 200.200.448_01

Rechters: C.E.L.M. der Smeenk-van Weijden, M.A. Wabeke en P.J. van Eekeren

Advocaten: T.J.C. Bueters en mr. C.W.M. Verberne

Wetsartikelen: 6:74 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel, bedreiging en wapenbezit. Veroordeelde heeft gedurende een periode van ruim vier jaar met twee vrouwen een relatie gehad. Hij heeft hen geïsoleerd, gecontroleerd en ernstig bedreigd. Hij heeft het geld wat zij verdienen in de prostitutie afgepakt, door hen een mooie toekomst samen voor te spiegelen. Hij heeft hen gedwongen tot het zetten van tatoeages met zijn naam en initialen als waren het brandmerken. Hij heeft een heel ernstige inbreuk op het leven van de twee slachtoffers gemaakt, en heeft alleen maar oog gehad voor het vele geld dat het hem opleverde. Een van de slachtoffers heeft zich gevoegd als benadeelde partij en vordert zowel vergoeding van materiële schade (€ 1.021.189,27) als immateriële schade (€ 25.000). Ter zake van de gevorderde immateriële schadevergoeding wijst de rechtbank, gelet op soortgelijke zaken, een bedrag van € 10.000 toe. De benadeelde heeft verder in de periode van 1 januari 2013 tot 11 augustus 2017 voor de verdachte gewerkt. Aldus in het kader van voornoemde schatting uitgaande van 1443 werkdagen, maal € 200 per dag, levert een totaalbedrag van € 288.600 aan materiële schade op.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:14444

Zaaknummer: 09/767422-17

Rechters: E.J. van As, C.W. de Wit en A.C. de Winter

Advocaten: M. Wever

Wetsartikelen: 273f Sr en 285 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Huisvriend, aan wie de zorg voor een 6-jarig meisje en 9-jarig jongetje was toevertrouwd, heeft ontuchtige handelingen met hen gepleegd. Het meisje heeft dit aan haar moeder verteld. De veroordeelde heeft het slachtoffer slagroom van zijn penis laten likken, zich laten aftrekken en heeft zijn billen laten betasten. Het jongetje heeft nadien tegenover de politie ontkend dat hij ook bij de ontuchtige handelingen werd betrokken, maar met de officier van justitie is de rechtbank van oordeel dat die ontkenning mogelijk is ingegeven door de vrees dat er weer iemand uit zijn (toch al weinig stabiele) (gezins)omgeving zou verdwijnen. Alleen het verwijt ten aanzien van het meisje wordt wettig en overtuigend bewezen geacht en aan haar wordt een vergoeding van € 5.000 voor immateriële schade toegekend.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:14178

Zaaknummer: 09/827311-18

Rechters: V.J. de Haan, N.F.H. van Eijk en P.G. Salvadori

Advocaten: W. Römelingh

Wetsartikelen: 244 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan een poging tot doodslag en aan zware mishandeling van zijn overbuurman door hem met een knuppel op het hoofd en meerdere keren op de knie te slaan. Het slachtoffer heeft er een hoofdwond en een verbrijzelde knieschijf aan overgehouden. Het slachtoffer heeft zich als benadeelde partij gevoegd ter zake van de vordering tot schadevergoeding, groot € 10.474,40, waarvan € 7.000 aan immateriële schade en € 3.474,40 aan materiële schade. De materiële schadevergoeding wordt grotendeels afgewezen, omdat veel posten toekomstige schade betreffen en de strafzaak zich niet leent voor het vaststellen van een aantal causale verbanden. Er wordt € 5.000 aan immateriële schadevergoeding toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:14084

Zaaknummer: 09/852134-18

Rechters: C.I.H. Kerstens-Fockens, R.E. Perquin en A.M.M. Vingerling

Advocaten: L.E. Buiting

Wetsartikelen: 287 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor onder meer poging tot doodslag en mishandeling. Veroordeelde heeft een jarenlange relatie met het slachtoffer gehad en twee zoons met haar gekregen. Het slachtoffer was al tijden erg bang voor veroordeelde. Tijdens de in de strafzaak centraal staande gebeurtenis heeft veroordeelde groepen: 'Als je bij me weggaat, schiet ik je neer. Niet dood, want je moet lijden.' Vervolgens heeft hij het slachtoffer met een mes met een lemmet van 20 cm een aantal keren gestoken in de buik en borst, met ernstig letsel aan de buik tot gevolg. De raadvrouw wijzigt de vordering tot schadevergoeding van € 15.853,95 naar € 17.378,95. Dit wegens een bedrag dat de verdachte reeds heeft betaald, en een hersteloperatie die in de toekomst uitgevoerd moet worden. De rechtbank wijst de verhoging af. De rechtbank acht € 5.000 aan immateriële schadevergoeding toewijsbaar. De rechtbank rekent het de veroordeelde zwaar aan dat het feit is gepleegd in de woning van slachtoffer, terwijl de kinderen thuis waren.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:5937

Zaaknummer: 01/865053-18 en 01/088305-17

Rechters: N. Flikkenschild, A.M. Kooijmans-de Kort en S.J.W. Hermans

Wetsartikelen: 287 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

De Staat Curaçao is als wegbeheerder aansprakelijk voor de schade als gevolg van een ongeval dat de automobilist is overkomen. De automobilist is op de verkeerde weghelft terechtgekomen door de slechte zichtbaarheid van een betonnen rand, waarna hij bijna botste met een tegenligger, moest uitwijken en op een lantaarnpaal is gereden. Eiser heeft blijvend letsel aan zijn duim opgelopen, waardoor de automobilist deels arbeidsongeschikt is geraakt. Ook vordert hij immateriële schadevergoeding van NAf 10.000. Het gerecht stelt het causaal verband tussen het ongeluk en het letsel vast. De Staat is als wegbeheerder aansprakelijk voor de gevolgen van het gebrek in de weg. Het gerecht wijst NAf 53.344 toe ter vergoeding van een verlies aan inkomsten en acht NAf 1.500 immateriële schadevergoeding billijk.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 26-11-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2018:295

Zaaknummer: CUR201601433

Rechters: Th. Veling

Advocaten: L.G. da Costa Gomez en H.M. van Rossum

Wetsartikelen: 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Een slachtoffer van een poging tot doodslag heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd. De veroordeelde heeft het slachtoffer in het achterhoofd geschoten. Het slachtoffer is even buiten bewustzijn geweest, toen hij bijkwam is hij op de vlucht geslagen voor de veroordeelde. In paniek probeerde het slachtoffer via de balustrades van de flat naar beneden te klimmen. Bij deze ontsnappoging is het slachtoffer vanaf de vijfde verdieping naar beneden gevallen. Het slachtoffer heeft een kogel in zijn halswervel die medisch niet verwijderd kan worden, hetgeen angst oplevert. Daarnaast is het slachtoffer zwaargewond geraakt door de val van de flat. De veroordeelde heeft het causaal verband tussen zijn daad en de schade ontstaan door de val bestreden. Het hof is van oordeel dat het causaal verband wel aanwezig is. Immers, als het slachtoffer niet was neergeschoten, was de schade niet ontstaan. Het hof kent € 45.000 immateriële schadevergoeding toe. Het hof houdt onder meer rekening met de omstandigheden dat de veroordeelde met opzet heeft geschoten, de kogel operatief niet verwijderd kan worden, de polsfracturen van het slachtoffer tot op heden niet zijn hersteld, het slachtoffer voortdurend problemen heeft met zijn gewrichten en dat het slachtoffer psychische klachten heeft.

Veroordeelde heeft zich schuldig gemaakt aan een poging tot doodslag van het slachtoffer door hem in het achterhoofd te schieten met een revolver. Het slachtoffer heeft daarna in paniek de woning van veroordeelde verlaten, probeerde via de balustrades van het flatgebouw naar beneden te klimmen en is vanaf de vijfde verdieping naar beneden gevallen. De kogel in het hoofd van slachtoffer wordt niet verwijderd vanwege de medische risico's daarvan. Slachtoffer is angstig dat de kogel in de toekomst nader letsel kan opleveren. Door zijn vlucht

langs het flatgebouw heeft slachtoffer meerdere complexe breuken opgelopen. Over het causaal verband tussen het schieten en de verwondingen door de val overweegt het hof het volgende. Aannemelijk is dat als slachtoffer niet zou zijn neergeschoten de schade niet zou zijn ontstaan. Naar het oordeel van het hof staat de schade die door de val is ontstaan daarbij in zodanig verband met het in het hoofd geschoten zijn door verdachte dat deze schade hem als gevolg van dit schieten kan worden toegerekend. Immers, doordat verdachte hem in het hoofd schoot is slachtoffer in paniek op de vlucht geslagen teneinde zich van verdachte te verwijderen. In die paniek is hij over de balustrade van de flat geklommen en naar beneden gevallen. Een dergelijke paniekreactie is niet zodanig onvoorzienbaar dat niet meer kan worden gesproken van een rechtstreeks verband tussen de schade als gevolg van de val en het in het hoofd schieten door verdachte. De gevorderde € 45.000 immateriële schadevergoeding wordt toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:9418

Zaaknummer: 21-000042-16

Rechters: J. Hielkema, J. Dolfing en A. van Holten

Advocaten: H.J. Voors

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Ziekenhuis is niet aansprakelijk voor de letselschade van een patiënte bij wie ischemie van de darmen niet onmiddellijk werd herkend door de dienstdoende artsen. Schadeverzekeraar van de patiënte vordert een verklaring voor recht dat het ziekenhuis haar aandeel van de € 440.000 geleden schade moet betalen. De rechtbank wijst de vordering af, omdat het ziekenhuis niet in strijd met het goed hulpverlenerschap heeft gehandeld en er een onverklaarbare tijdsspanne van vier uur zit tussen de doorverwijzing naar de spoedeisende hulp en het daadwerkelijk arriveren van patiënte in het ziekenhuis.

De patiënte in kwestie liep reeds drie dagen rond met buikklachten. De huisarts schreef medicatie voor, maar de klachten hielden aan. De huisarts legde de volgende dag een huisbezoek af. De dag daarop heeft de huisarts patiënte na een telefoontje van haar echtgenoot doorverwezen naar de spoedeisende hulp. Op de spoedeisende hulp zijn verschillende onderzoeken gedaan, werd uiteindelijk de diagnose acute mesenteriale ischemie vastgesteld en werd de operatie aangevangen. Dit was vijf uur nadat de patiënte zich had gemeld bij de spoedeisende hulp. De patiënte heeft blijvend letsel aan de darmen overgehouden. Zij stelt het ziekenhuis aansprakelijk en legt aan haar vordering ten grondslag dat de artsen de aandoening sneller hadden moeten herkennen, waardoor de kans op een betere uitkomst verloren is gegaan. Het ziekenhuis zou niet hebben voldaan aan de maatstaf van het goed hulpverlenerschap.

De rechtbank wijst de vordering af. Het ziekenhuis wist op het moment van arriveren van patiënte niets van haar medische achtergrond. De diagnose van deze aandoening stellen is complex. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat, indien al zou worden uitgegaan van een onacceptabele vertraging in het ziekenhuis tussen binnenkomst en de operatie, daarmee het oorzakelijk verband tussen die vertraging en de ontstane schade nog geenszins gegeven zou zijn. De vertraging belooft immers (slechts) een kleine twee uur tot maximaal (indien de fase van de diagnostiek erbij zou worden betrokken) een kleine vijf uur. Opmerking verdient ook nog dat in de ochtend na de verwijzing van patiënte door de huisarts naar de spoedeisende

hulp van het ziekenhuis er een (onverklaard gebleven) tijdsparre van ongeveer vier uur is verstreken voordat zij in het ziekenhuis arriveerde.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:10456

Zaaknummer: C/15/260728 / HA ZA 17-449

Rechters: A.C. Haverkate, J.S. Reid en B. Liefing-Voogd

Advocaten: M. van der Bent en M.J.J. de Ridder

Wetsartikelen: 7:453 BW

RECHTSPRAAK

Voegingsincident. Het geschil in de hoofdzaak gaat om de afwikkeling van de letselschade van een werknemer als gevolg van een ongeval. Bij het schoonmaken van de dakgoot van eiser 1 is de werknemer vijf meter naar beneden gevallen. Door de val heeft hij blijvend letsel opgelopen, waaronder een gedeeltelijke dwarslaesie. De verzekeraar van eiser 1 weigerde dekking te geven, omdat het een arbeidsongeval betrof waarvoor de werkgever (eiser 2) aansprakelijk zou zijn. Door een fout van assurantietussenpersoon Claeren beschikt de werkgever niet over een aansprakelijkheidsverzekering voor bedrijven. Claeren is daarom aansprakelijk voor de schade die de werkgever lijdt indien wordt geoordeeld dat hij aansprakelijk kan worden gehouden voor de schade van de werknemer. Eisers vorderen primair dat de verzekeraar van eiser 1, subsidiair dat Claeren wordt veroordeeld tot betaling van de letselschade (waaronder voorschotten van € 100.000). In het incident vordert de verzekeraar van eiser 1 dat haar wordt toegestaan zich in de hoofdzaak te voegen aan de zijde van eisers. Zij legt daaraan ten grondslag dat zij er belang bij heeft dat de vordering van eisers tegen Claeren deugdelijk wordt onderbouwd. De incidentele vordering wordt afgewezen, omdat de verzekeraar geen belang heeft bij de voeging. Immers, als de rechtbank toekomt aan de subsidiaire vordering tegen Claeren, staat al vast dat de verzekeraar vrijuit gaat.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 05-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:6044

Zaaknummer: C/01/337476 / HA ZA 18-560

Rechters: E.J.C. Adang

Advocaten: G.J.L.F.M. Schakenraad, W.A.M. Rupert en L.C. Dufour

Wetsartikelen: 217 Rv

RECHTSPRAAK

(erven van) werknemer/werkgeefster

Aansprakelijkheid werkgeefster voor schade als gevolg van door asbest veroorzaakte mesothelioom indien zij niet bewijst dat een overgang van onderneming heeft plaatsgevonden.

Feiten

Werknemer treedt op 1 augustus 1980 in dienst bij werkgever X. In 1983 wordt Gevelementen opgericht. Werkgever X was haar enig aandeelhouder tot 1999. In de jaren 1985 tot en met 1987 is werknemer in aanraking gekomen met asbest toen hij werkte op een renovatieproject. Het dienstverband van werknemer eindigt op 31 mei 1992. Werkgever X (hierna ook aangeduid als Glas) fuseert in april 2000 met Z tot Glas. In december 2007 gaat Glas op in werkgeefster. Bij werknemer wordt in mei 2012 maligne mesothelioom vastgesteld. Hij stelt werkgeefster hiervoor aansprakelijk. Werknemer overlijdt op 18 maart 2014. Werkgeefster heeft aansprakelijkheid afgewezen omdat zij nimmer werkgever van werknemer is geweest. Volgens (de erven van) werknemer moet werkgeefster aansprakelijk zijn voor de schade, omdat zij vereenzelvigd moet worden met de werkgever van werknemer in de periode 1985-1987. De kantonrechter heeft (de erven van) werknemer niet-ontvankelijk verklaard.

Oordeel

Wie is werkgever geweest: Glas of Gevelementen?

Voor wat betreft de kwalificatie van het verweer dat werknemer in 1983 in dienst is gekomen van Gevelementen, zodat Glas in de periode waarin de blootstelling aan asbest zou hebben plaatsgehad niet meer de werkgever was, stelt het hof voorop dat door werkgeefster niet is betwist dat werknemer op 1 augustus 1980 bij Glas in dienst is getreden. Dat staat daarmee in dit geding vast. Werkgeefster stelt echter dat in 1983 een overgang van onderneming heeft plaatsgevonden waarbij werknemer van Glas naar Gevelementen is gegaan. Met dit verweer introduceert zij een nieuw en zelfstandig feitencomplex waaraan rechte, als dit feitencomplex komt vast te staan, eigen en zelfstandige (rechts)gevolgen zijn verbonden. Dit verweer is een bevrijdend verweer. Anders dan werkgeefster betoogt is het immers niet enkel

een betwisting van het gestelde dienstverband. De kwalificatie van het verweer als een bevrijdend verweer brengt mee dat werkgeefster daarvan de stelplicht en – bij voldoende gemotiveerde betwisting – de bewijslast draagt. Dat wordt niet anders door de door werkgeefster ingenomen stelling dat zij in bewijsnood komt; het enkele feit dat een partij mogelijk in bewijsnood komt, vormt geen reden voor omkering van de bewijslast. Naar het oordeel van het hof hebben de erven de stelling van werkgeefster dat werknemer in 1983 in dienst is gekomen van Gevelementen voldoende gemotiveerd betwist, mede gelet op hun onderbouwing ervan met de pensioengegevens van werknemer en de verklaring en loonstrook van de directe collega van werknemer. Het moge zo zijn dat dit niet zonder meer sluitend bewijs vormt van het dienstverband van werknemer bij Glas in de periode 1985-1987, maar daarbij verliest werkgeefster uit het oog dat niet de erven de bewijslast op dit punt dragen, maar juist werkgeefster zelf. Waar het volgens het hof op neerkomt is het volgende. Werknemer is in 1980 in dienst getreden van Glas. In 1983 is een nieuwe vennootschap, Gevelementen, opgericht. Dat was een nieuwe entiteit waarbij (ook) nieuwe werknemers in dienst kwamen. Glas en Gevelementen waren aanvankelijk beide in hetzelfde bedrijfspand gevestigd. Ook staat vast dat werknemer in de periode 1985-1987 heeft gewerkt op het renovatieproject. Hij was toen óf in dienst van Gevelementen óf in dienst van Glas. Het eerste kan alleen het geval zijn geweest indien sprake is geweest van een overgang van een onderneming. Een andere oorzaak is immers niet gesteld. Werkgeefster wordt toegelaten in haar bewijsaanbod om te bewijzen dat een overgang van onderneming heeft plaatsgevonden.

Aansprakelijkheid indien geen overgang heeft plaatsgevonden

Door de erven is het volgende gesteld. Werknemer heeft asbesthoudende eternietplaten moeten verwijderen. Daarvoor schroefde hij die platen los, brak ze stuk en voerde ze af in een open container. Bij dat losschroeven en in stukken breken kwam veel asbeststof vrij. Er was geen ventilatie of afzuiging aanwezig en er waren geen beschermingsmiddelen verstrekt. Als gevolg hiervan heeft werknemer mesotheliom gekregen. Werkgeefster heeft deze stellingen niet, althans onvoldoende gemotiveerd, betwist. Zij stelt overigens evenmin dat zij heeft voldaan aan haar zorgplicht. Zij beperkt het immers tot de stelling dat haar werknemers nu eenmaal enkel glaszetterswerkzaamheden verrichtten en dat daarvoor geen bijzondere veiligheidsmaatregelen behoeften te worden getroffen. Dat gaat echter voorbij aan het feit dat indien werkgeefster niet bewijst dat werknemer als gevolg van de door haar gestelde overgang van onderneming tijdens de werkzaamheden in dienst was bij Gevelementen, zij als werkgever van werknemer, er verantwoordelijk voor was dat werknemer onder veilige werkomstandigheden zijn werkzaamheden kon uitvoeren. Dat werkgeefster voor die situatie haar zorgplicht is nagekomen heeft zij niet gesteld en is evenmin gebleken. Daarmee is de aansprakelijkheid van werkgeefster komen vast te staan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 04-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:5106

Zaaknummer: 200.202.324

Rechters: M.A. Wabeke, Y.L.L.A.M. Delfos-Roy en B.E.L.J.C. Verbunt

Advocaten: S.G.M. van Veldhuizen en D.J. van der Kolk

Wetsartikelen: 7:658 BW en 7:662 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoeker is, terwijl hij op een motor reed, aangereden door een personenauto, waarna verzekeraar Allianz aansprakelijkheid heeft erkend. Verzoeker verzoekt dat Allianz zou worden veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 134.537,52 wegens verschenen schade bestaande in verlies aan verdienvermogen, dat de toekomstschade wegens verlies aan verdienvermogen zou worden geschat op € 877.747,32 en dat de fiscale component zou worden vastgesteld op € 102.531,72. Deze bedragen zijn gebaseerd op een deskundigenrapport. Het verzoek is dat voor recht verklaard wordt dat het in opdracht van Allianz uitgevoerde persoonlijk onderzoek op onrechtmatige gronden is uitgevoerd en jegens verzoeker onrechtmatig is geweest en dat het dientengevolge verkregen bewijs niet door Allianz mag worden meegewogen bij de beoordeling van de letselschade van verzoeker. De rechtbank oordeelt dat de beslissing van de verzekeraar tot het instellen van een persoonlijk onderzoek niet voldoet aan verschillende bepaling van de Gedragscode Persoonlijk Onderzoek. Er bestaat geen aanleiding om het onrechtmatig verkregen bewijs, bestaande uit de observatie van verzoeker, toch mee te wegen bij de afwikkeling van de letselschade van verzoeker. De jurisprudentie biedt weliswaar de ruimte om, ondanks het feit dat bewijs onrechtmatig is verkregen, het verkregen bewijs te gebruiken, maar de rechtbank ziet geen aanleiding om die regel ook in dit geval toe te passen. Doorslaggevend acht de rechtbank daartoe dat de Gedragscode Persoonlijk Onderzoek is opgesteld door het Verbond van Verzekeraars. Dit betreft een verbond waartoe Allianz ook behoort. Van verzekeraar mag derhalve worden verwacht dat zij zich houdt aan de door het verbond opgestelde regels. Vervolg op PS 2018-0296.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:11505

Zaaknummer: C/03/252291 / HA RK 18-175

Advocaten: D.S.G. Lie en H.A. Kragt

Wetsartikelen: 1019aa Rv, 1.1 GPO, 3 GPO, 8.3 GPO en 8.4 GPO

RECHTSPRAAK

Het ziekenhuis wordt aansprakelijk gehouden voor gebruik van een gebrekkige medische hulpzaak (de Miragelplombe). Na het verwijderen heeft de patiënt oogletsel opgelopen, namelijk recidiverende netvliesloslating. Volgens de hoofdregel van artikel 6:77 BW leidt gebruikmaking van een gebrekkige medische hulpzaak tot een tekortkoming in de uitvoering van de geneeskundige behandelingsovereenkomst. Gezien de verkeersopvattingen en de heersende opvattingen hierover in de literatuur is toerekening niet onredelijk, ook al was het ziekenhuis toentertijd (1992) niet bekend met de ongeschiktheid. Het hof verwijst naar de schadestaatprocedure.

Het Radboudumc wordt aansprakelijk gehouden voor het gebruik van een gebrekkige medische hulpzaak, de Miragelplombe. Volgens de hoofdregel van artikel 6:77 BW leidt gebruikmaking van een gebrekkige medische hulpzaak tot een tekortkoming in de uitvoering van de geneeskundige behandelingsovereenkomst. Het Radboudumc heeft zich echter (subsidiar) beroepen op de uitzondering in artikel 6:77 BW, namelijk dat toerekening van de tekortkoming onredelijk zou zijn.

Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, oordeelt het hof dat het niet onredelijk is dat deze tekortkoming aan het Radboudumc wordt toegerekend en motiveert dit als volgt. Hierbij betreft het hof de inhoud en strekking van de geneeskundige behandelingsovereenkomst, de verkeersopvattingen en de overige omstandigheden van deze zaak. De medische behandelingsovereenkomst kan weliswaar als een inspanningsverbintenis worden gekwalificeerd, maar artikel 6:77 BW is geschreven voor elke verbintenis en is daarmee niet beperkt tot resultaatsverbintenissen. Het hof bespreekt standpunten uit de literatuur. Voor het antwoord op de vraag of toerekening van de gebrekkige medische hulpzaak onredelijk zou zijn jegens het Radboudumc zijn de navolgende gezichtspunten, in onderlinge samenhang bezien, van belang, voor zover nog niet hiervoor al besproken: de verzekeringsaspecten, de omvang en

aard van de schade en de draagkracht van de gelaedeerde/schuldenaar. Het Radboudumc heeft, zoals bijna ieder ziekenhuis in Nederland, een aansprakelijkheidsverzekering en gesteld noch gebleken is dat de verzekeraar de schade door een gebrek in gebruikte (medische) hulpzaken niet zou dekken. De stelling van het Radboudumc dat bij toerekening nog vele andere claims zijn te verwachten, legt onvoldoende gewicht in de schaal om deze tekortkoming niet toe te rekenen. Als hiervan al sprake zou zijn, dan betekent dat dat ook de belangen van deze patiënten meewegen om de mogelijkheid open te houden om hun schade te verhalen als er daadwerkelijk schade is geleden als gevolg van het gebruik van de Miragelplombe. Dat het Radboudumc toentertijd niet wist dat de Miragelplombe in de toekomst gebrekkig zou blijken, ligt in het domein/de risicosfeer van het Radboudumc, nu de (oog)artsen zelf hebben gekozen voor deze plombe en de patiënt (appellant) daarin geen enkele zeggenschap heeft gehad, wel letselschade heeft opgelopen en zijn schade niet meer kan verhalen op de producent. Appellant heeft voor zijn schade bovendien geen dekkende verzekering (behoudens een arbeidsongeschiktheidsverzekering). Toerekening aan het Radboudumc is niet onredelijk.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:10336

Zaaknummer: 200.136.030

Rechters: R.A. Dozy, S.M. Evers en I. Brand

Advocaten: Z.J. Rittersma en H. Lebbing

Wetsartikelen: 6:77 BW

ANNOTATIE

Aansprakelijkheid van de werkgever voor letsel tijdens bedrijfsuitjes via artikel 7:658 BW.

mr. W. Oude Vrielink-Langhout

Bij aansprakelijkheid van de werkgever voor ongevallen tijdens bedrijfsuitjes wordt vaak (te) snel gedacht aan het goed werkgeverschap van artikel 7:611 BW. Dat is op zich niet vreemd, aangezien de aansprakelijkheid op grond van goed werkgeverschap verder kan reiken dan enkel de ongevallen tijdens de uitoefening van de werkzaamheden van artikel 7:658 BW. Wanneer er een voldoende nauw verband bestaat tussen het bedrijfsuitje en de te verrichten werkzaamheden kan de door de werkgever georganiseerde (ontspannende) activiteit aanleiding geven voor aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 BW. Gezien de speciale werknemersvriendelijke bewijsregels van artikel 7:658 BW en de beperkte mogelijkheid voor het aannemen van eigen schuld kan het toepassen van artikel 7:658 BW bij tijdens een bedrijfsuitje opgelopen letsels veel voordeel bieden.

1. Feiten en omstandigheden

Op 20 september 2013 vond het vijfjarige jubileumfeest van Ziggo plaats. Het bij de evenementenlocatie behorende verharde parkeerterrein bood onvoldoende ruimte om te parkeren. Het stond vol met kraampjes, diende als plek voor activiteiten en was bezet door/bestemd voor bussen, taxi's en auto's van directieleden. Verzoeker, een werknemer van Ziggo, heeft zijn auto daarom geparkeerd op een daarachter gelegen onverhard terrein. Onderweg naar zijn auto na afloop van het feest is verzoeker op circa twintig meter voor zijn auto gestruikeld en gevallen. Daarbij is zijn hand diep opengereten door een stuk glas dat daar op de grond lag, met een slagaderlijke bloeding tot gevolg. Verzoeker is teruggelopen naar de feestlocatie om hulp te zoeken en is, nadat twee verkeersregelaars hem niet konden helpen, buiten bewustzijn geraakt. EHBO was niet ter plaatse. Nadat hij was bijgekomen is hij per ambulance naar het ziekenhuis vervoerd en daar geopereerd. Later zijn nog eens vier ingrijpende operaties uitgevoerd, maar het letsel aan de hand is blijvend gebleken. De werknemer verzoekt in dit deelgeschil om voor recht te verklaren dat zijn werkgever aansprakelijk is voor het tijdens dit bedrijfsuitje opgelopen letsel. Hieraan legt hij ten

grondslag dat de werkgever niet heeft gezorgd voor een veilige parkeerplaats, waardoor primair op grond van artikel 7:658 BW wegens een zorgplichtschending en subsidiair op grond van artikel 7:611 BW wegens schending van het goed werkgeverschap, aansprakelijkheid moet worden aangenomen.

2. Oordeel kantonrechter

De kantonrechter stelt voorop dat ongevallen tijdens door de werkgever georganiseerde (ontspannende) activiteiten aanleiding kunnen geven tot aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 BW. Daarvoor is echter vereist dat de activiteiten zijn aan te merken als 'door de werknemer te verrichten werkzaamheden'. Tussen de activiteiten en de door de werknemer te verrichten werkzaamheden moet een voldoende nauw verband bestaan (zie o.a. Rb. Utrecht 23 augustus 2012, *JAR* 2012/305 (*Speedboat*)). De kantonrechter is echter van oordeel dat er geen verband met de te verrichten werkzaamheden aanwezig is. Aanwezigheid op het (jubileum)feest op de vrijdagavond was vrijblijvend. In de uitnodiging en de vervolgmil is niet te lezen dat werknemers werden 'geacht' aanwezig te zijn of dat daartoe druk werd uitgeoefend. Aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 BW is daarom afgewezen.

Omdat er wel een band bestaat tussen de aanwezigheid op het feest en de arbeidsovereenkomst (verzoeker zou zonder arbeidsovereenkomst immers niet zijn uitgenodigd) kan de werkgever ook aansprakelijk zijn voor de schadelijke gevolgen van een aan zijn werknemer buiten de uitoefening van diens werkzaamheden overkomen ongeval, als die schade (mede) is ontstaan doordat de werkgever zich niet overeenkomstig artikel 7:611 BW heeft gedragen als een goed werkgever (HR 17 april 2009, *JAR* 2009/128 (*Rollerskate*)).

Verzoeker heeft gesteld dat hij, toen hij met zijn eigen auto aankwam bij de feestlocatie, niet kon parkeren op het voor de locatie gelegen verharde parkeerterrein. Hij werd door verkeersregelaars doorverwezen naar een daarachter gelegen onverhard en oneffen terrein dat vol rommel lag (puin, stenen, losse klinkers, bakstenen, glas, metaal, pinnen, blik en losse pallets). Toen verzoeker het feest verliet was het terrein donker. Er was niet of nauwelijks verlichting aanwezig. Onder deze omstandigheden is hij gestruikeld en met zijn hand in een stuk glas gevallen.

De kantonrechter is van oordeel dat als het inderdaad zo is dat het onverharde parkeerterrein waar werknemers moesten parkeren vol lag met de genoemde rommel en dat er bovendien niet of nauwelijks verlichting was, de werknemers zijn blootgesteld aan een bijzonder risico op schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker die ook nog slecht ter been is omdat hij een klapvoet heeft en om die reden ook om een alternatieve parkeerplek had gevraagd. Ziggo had dan maatregelen moeten treffen ter voorkoming van schade. Ziggo heeft echter betwist

dat het terrein vol rommel lag en onverlicht was. Dit betekent dat een en ander door middel van nadere onderbouwing en/of bewijslevering duidelijk moet worden. In het kader van deze deelgeschilprocedure is daarvoor in principe geen ruimte. De kantonrechter ziet in dit geval geen aanleiding op dat uitgangspunt een uitzondering te maken. De vordering is daarom ook op grond van artikel 7:611 BW niet toewijsbaar.

3. Commentaar

3.1 Artikel 7:658 BW en bedrijfsuitjes

Wanneer gesproken wordt over de aansprakelijkheid van de werkgever voor schade tijdens een bedrijfsuitje wordt vaak (te) snel gedacht aan artikel 7:611 BW als grondslag voor de aansprakelijkheid. Ook artikel 7:658 BW kan namelijk van toepassing zijn op ongevallen die tijdens door de werkgever georganiseerde (ontspannende) activiteiten plaatsvinden. Op grond van artikel 7:658 lid 1 BW in combinatie met artikel 150 Rv ontstaat er een vermoeden van aansprakelijkheid op het moment dat de werknemer stelt en bij betwisting bewijst dat hij schade heeft geleden in de uitvoering van zijn werkzaamheden. Vervolgens geldt op grond van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel dat de werkgever aansprakelijk is, tenzij hij aantoont dat hij zijn zorgplicht is nagekomen, dat er sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid of dat de schade ook zou zijn ontstaan als hij zijn zorgplicht wel zou zijn nagekomen (art. 7:658 lid 2 BW).

3.2 In de uitoefening van de werkzaamheden

De zinsnede ‘in de uitoefening van de werkzaamheden’ moeten ruim worden uitgelegd. In eerste instantie is de zorgplicht gekoppeld aan de arbeidsplaats, hetgeen ook blijkt uit de term ‘lokalen’ zoals opgenomen in artikel 7:658 BW. Daarnaast is het gekoppeld aan de opgedragen werkzaamheden omdat de omvang van de zorgplicht samenhangt met de zeggenschap van de werkgever ten aanzien van de werkplek en zijn bevoegdheid om aanwijzingen te geven over de (wijze van) uitoefening van de werkzaamheden alsmede de mogelijkheid om maatregelen aangaande de veiligheid te treffen (HR 22 januari 1999, *NJ 1999/534*, m.nt. PAS (*S./Reclassering*)). Zo was bij een ongeval tijdens een ballonvaart als onderdeel van een jaarlijks kantooruitje artikel 7:658 BW niet van toepassing omdat de werkgever geen zeggenschap had over het uitje en geen bevoegdheid had om instructies te geven (Rb. Amsterdam 8 januari 2003 en 7 april 2004, *JAR 2004/108* (*Six/KPMG Management Consulting NV*)).

Al in 1993 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de zorgplicht van de werkgever niet is beperkt tot de eigenlijke werkplek (HR 1 juli 1993, *NJ 1993/687* (*Power/Ardross*)). Uit het arrest blijkt dat het vereiste dat de schade moet zijn opgelopen in de uitoefening van de werkzaamheden niet zo eng moet worden opgevat dat de werkgever slechts aansprakelijk zou zijn bij schade

die is opgelopen tijdens daadwerkelijke uitvoering van de opgedragen werkzaamheden. In latere rechtspraak heeft de Hoge Raad dit uitgangspunt herhaald (zie o.a. HR 20 september 1996, *NJ* 1997/198 (*Pollemans/Hoondert*); HR 9 augustus 2002, *NJ* 2004/235, m.nt. G.J.J. Heerma van Voss (*De Bont/Oudenallen*) en HR 12 december 2008, *NJ* 2009/332, m.nt. T. Hartlief (*Maatzorg/Van der Graaf*)).

3.3 Voldoende nauw verband met de te verrichten werkzaamheden

Om letsel dat is opgelopen tijdens een bedrijfsuitje op grond van artikel 7:658 BW op de werkgever te kunnen verhalen is vereist dat de activiteit is aan te merken als ‘door de werknemer te verrichten werkzaamheden’. Dat is het geval wanneer er tussen de activiteit en de door de werknemer te verrichten werkzaamheden een voldoende nauw verband bestaan (zie o.a. Rb. Utrecht 23 augustus 2012, *JAR* 2012/305 (*Speedboat*)). Een bekend voorbeeld waarin hiervan geen sprake was is het *Rollerskate*-arrest (HR 17 april 2009, *JAR* 2009/128 (*Rollerskate*)). Artikel 7:658 BW werd niet van toepassing geacht bij letsel tijdens een skate-activiteit in de lobby van het kantoor omdat niet gezegd kon worden dat het ongeval zich heeft voorgedaan in de uitoefening van de werkzaamheden. Een voldoende nauwe band tussen de uitoefening van de door haar te verrichten werkzaamheden en de festiviteit ontbrak.

In de eerder aangehaalde *Speedboat*-uitspraak was dat voldoende nauwe verband er wel. Uit deze uitspraak kan worden opgemaakt dat het moment waarop de activiteit plaatsvindt, de vrijwillige of verplichte deelname en het doel van het uitje relevante criteria zijn voor het aannemen van een voldoende nauw verband met de werkzaamheden. In de uitspraak stond letsel opgelopen tijdens een speedboattocht op een jaarlijkse landelijke personeelsdag centraal. Ondanks dat het evenement op een zaterdag plaatsvond is een voldoende nauw verband aangenomen. Dat was het geval omdat de dag tot doel had om de onderlinge band en teamspirit te verstreken, en het daarmee het bedrijfsbelang diende. Bovendien werd aangedrongen op deelname en werd deelname door werknemers als sociale verplichting ervaren. Onder deze omstandigheden is door de rechtbank een voldoende relevante band tussen de personeelsdag en de te verrichten werkzaamheden aanwezig geacht en is aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 BW aangenomen.

3.4 Tijdens werktijd

Een voldoende nauw verband wordt sneller aangenomen wanneer de (ontspannende) activiteit tijdens de gewone werktijd plaatsvindt of tussen gebruikelijke werkzaamheden door. Zo was Oracle aansprakelijk voor het letsel dat Bos opliep toen een Land Rover zonder gordels tijdens een tocht over de hei door een kuil reed (Rb. Utrecht 3 september 1997, *JAR* 2000/13 (*Bos/Oracle Nederland BV*)). Het voldoende nauwe verband tussen de (ontspannende)

activiteit en de te verrichten werkzaamheden werd hier aangenomen omdat de autorit plaatsvond tussen twee zakelijke bijeenkomsten in tijdens een tweedaagse heisessie met diner en overnachting. Dat de rit facultatief was doet hieraan niet af omdat de werknemer zich uit hoofde van haar voorbeeldfunctie als human resources manager moeilijk aan het evenement kon onttrekken.

3.5 Verplichte deelname

Dat verplichte deelname een ontspannen uitje tot onderdeel van de te verrichten werkzaamheden kan maken kwam in de *Speedboat*-uitspraak en in *Bos/Oracle Nederland BV* al zijdelings ter sprake. Ook in *Hoogstad/Vlisco Helmond BV* (Hof 's-Hertogenbosch 22 juni 2004, *JAR* 2004/237) speelt de verplichte aanwezigheid een grote rol bij de toepasbaarheid van artikel 7:658 BW. Hoogstad liep whiplashgerelateerde letsels op toen hij tot zijn knieën in de zee voor Ivoorkust stond en van achter werd overvallen door een krachtige golf. Omdat het strandbezoek onderdeel uitmaakte van het verplichte programma tijdens een 'technical meeting' en Hoogstad gezien zijn functie bovendien het goede voorbeeld diende te geven met zijn aanwezigheid is artikel 7:658 BW hier volgens het hof van toepassing. Een schending van de zorgplicht werd echter niet aangenomen waardoor de werkgever niet aansprakelijk was. In *Gielen/Spaar Select Venlo BV* (Hof 's-Hertogenbosch 6 juli 2004, *JAR* 2004/187) was de vrijblijvendheid bij een bedrijfssportdag die buiten het kantoor om was georganiseerd en plaatsvond in het weekend reden om artikel 7:658 BW niet van toepassing te verklaren.

3.6 Bewijsvoordeel en bijzondere eigenschuldregeling

Een groot voordeel van het kunnen aanmerken van het bedrijfsuitje als 'door de werknemer te verrichten werkzaamheden' is dat dan de bijzondere werknemersvriendelijke bewijsregels gelden. Zo is op de werkgeversaansprakelijkheid van artikel 7:658 BW het hiervoor al aangehaalde bewijsvoordeel van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel van toepassing. Daarnaast op grond van artikel 7:658 lid 2 BW een bijzondere eigenschuldregeling. De 'gewone', genuanceerde eigenschuldregel van artikel 6:101 BW wordt in lid 2 immers buiten spel gezet doordat aansprakelijkheid slechts komt te vervallen in het geval van opzet of bewuste roekeloosheid. Het betreft een alles-of-nietssysteem, waarin geen ruimte is voor schulddeling. Sinds *Pollemans/Hoondert* (HR 20 september 1996, *NJ* 1997/198, m.nt. P.A. Stein) weten we bovendien dat van opzet of bewuste roekeloosheid alleen sprake is indien de werknemer zich, tijdens het verrichten van zijn onmiddellijk aan het ongeval voorafgaande gedraging, van het roekeloos karakter van die gedraging daadwerkelijk bewust is geweest. Hieraan zal dan ook niet snel worden voldaan.

Lukt het niet om een bedrijfsuitje als onderdeel van de 'door de werknemer te verrichten

werkzaamheden' te kwalificeren dan blijft artikel 7:611 BW natuurlijk een mooie subsidiaire grondslag. Een werkgever die voor zijn personeel een activiteit organiseert of doet organiseren waaraan een bijzonder risico op schade voor de deelnemende werknemers verbonden is, is uit hoofde van goed werkgeverschap immers gehouden de ter voorkoming van die schade redelijkerwijs van hem te verwachten zorg te betrachten. Anders dan het geval is bij toepasselijkheid van artikel 7:658 BW, gelden de bijzondere regels over bewijslastverdeling en eigen schuld van de werknemer hierbij niet. In het geval van een vordering op grond van het goed werkgeverschap ligt de bewijslast conform de hoofdregel van artikel 150 Rv dan ook volledig bij de werknemer.